

Lá Thư Tình Trong Cặp

Nguyễn Thị Thanh Dương

Tuấn hồi hộp đợi chờ giờ ra chơi. Cuối cùng, tiếng chuông cũng reo lên inh ỏi, thầy giáo gấp sổ, rời khỏi bàn cùng lúc với các học sinh nam nữ lục tục nhanh chóng chạy ra ngoài cửa lớp. Không ai muốn lãng phí phút giây nào trong giờ ra chơi cả. Trong chớp nhoáng, lớp học vắng hoe không còn ai ở lại. Tuấn lẩn quẩn bên ngoài nhưng mắt luôn dáo dác ngó những người xung quanh rồi thừa cơ không ai để ý Tuấn quay trở vào lớp của mình. Đi giữa hai dãy bàn, một bên là nam sinh – một bên nữ sinh, tới bàn của Ngọc Thơ thì Tuấn giả vờ cúi xuống như đang nhặt cái gì đó. Anh chàng nhanh chóng rút từ túi áo, tờ giấy đã được gấp gọn gàng làm tư và nhét vội vào chiếc cặp trong học bàn, ngay chỗ của Ngọc Thơ. Không ai trông thấy hành động của Tuấn, nhất là lũ con gái còn đang mải mê nhiều chuyện ngoài kia. Thế là Tuấn làm bộ thản nhiên bước ra khỏi lớp.

Anh chàng dứt tay vào túi quần thong thả đi bộ dưới gốc cây hoa phượng trong sân trường. Gốc cây này từng chứng kiến Tuấn đi tha thần giờ ra chơi và nghĩ ra mấy câu thơ được nắn nót trong lá thư tỏ tình vừa lén lút bỏ vào chiếc cặp kia.

*Thần thơ dưới gốc phượng già,
Anh yêu em lắm nhưng mà tình cảm,
Hỏi em có yêu anh không?
Hãy trả lời gấp. Anh mong đây nè...*

Ký tên: Tuấn, người si tình ngồi cùng dãy bàn với em và hàng ngày hóng về phía em.

Tuấn vốn nhút nhát, thấy nữ sinh nào đẹp đến gần là bối rối nói không nên lời, nên dù thầm yêu trộm nhớ Ngọc Thơ xinh đẹp suốt từ năm đệ tam đến năm đệ nhị mà Tuấn chưa bao giờ dám mở miệng mời Ngọc Thơ đi ăn chè chứ đừng nói tới chuyện đại sự là tỏ tình. Hôm nay, Tuấn đã chọn cách tỏ tình là bỏ bài thơ tương tư vào ngăn cặp của nàng và ký tên, chắc nàng sẽ hiểu.

Không biết khi nhận và đọc lá thư này, Ngọc Thơ sẽ phản ứng ra sao nhỉ? Tuấn căng thẳng lắm nhưng xen lẫn niềm vui hy vọng. Tuấn đẹp trai, học giỏi, mấy đứa con gái trong lớp luôn nhìn Tuấn bằng ánh mắt ngưỡng mộ lẽ nào Ngọc Thơ lại hững hờ? Suốt giờ học còn lại Tuấn ngồi dãy bàn bên này mà luôn hướng mắt về dãy bàn nữ bên kia xem thái độ Ngọc Thơ ra sao, nàng đã thấy lá thư chưa? Tuấn thấy Ngọc Thơ vẫn chăm chỉ nghe thầy giảng bài hay thỉnh thoảng nói chuyện với Thu Diệu bên cạnh. Hai đứa này chơi thân nhau, chưa biết chừng mai mốt Ngọc Thơ sẽ kể cho Thu Diệu chuyện lá thư tình và cả lớp cùng biết thì mắc cỡ lắm nên Tuấn luôn để ý thái độ cả hai đứa nó. Mọi chuyện vẫn bình yên như thường ngày. Vậy là lá thư chưa được phát hiện, càng may, lát nữa về nhà Ngọc Thơ sẽ thấy lá thư để con nhỏ nhiều chuyện Thu Diệu kia đừng xía vô.

Sáng hôm sau Tuấn đến trường với tâm trạng hồi hộp lo lắng, anh chàng thấy Ngọc Thơ nhìn chàng cười cười, nhưng lại thấy con nhỏ Thu Diệu nhìn chàng với ánh mắt... sâu thương. Ngọc Thơ cười cười vui vẻ thế kia là đặc ý với lá thư tình của Tuấn rồi, còn Thu Diệu mắc cỡ gì mà mặt nó buồn thế? Thật khó hiểu. Tuấn vốn giỏi toán, giỏi suy tính mà ca toán khó này Tuấn đành chịu thua. Thỉnh thoảng, Tuấn lén nhìn sang dãy bàn Ngọc Thơ và Thu Diệu, lại bắt gặp đứa nhìn Tuấn mỉm cười và đứa rưng rưng buồn. Hai đứa hai tâm trạng ngược xuôi mới lạ. Thôi, Tuấn đành chờ đợi một lá thư hồi âm. Quả nhiên giờ ra chơi Ngọc Thơ chủ động đến bên Tuấn và rủ trưa nay tan học, hai đứa ghé hàng chè đá đậu nói chuyện. Tuấn mừng rỡ trong lòng. Không ngờ Tuấn nhút nhát bao nhiêu Ngọc Thơ lại dạn dĩ bấy nhiêu, nó hẹn hò Tuấn ra quán chè chắc là để trả lời lá thư tình của Tuấn.

Tan học, Tuấn đứng hẹn ra hàng chè đá đậu trước sân trường, giắc này quán chè vắng tanh vì lớp sáng ra về, lớp chiều chưa tới. Tuấn chọn một ghế ngồi chờ Ngọc Thơ. Một lát sau Ngọc Thơ ra tới. May quá nó không dẫn con nhỏ Thu Diệu theo căn mũi kỳ đà, dù hai đứa này đi đâu luôn có đôi. Tuấn thầm cảm ơn "người yêu" đã tế nhị, thật dễ thương. Ngọc Thơ gọi hai ly chè và vào chuyện:

– Tuấn ơi, Thu Diệu không thể đến được.

Tuấn gạt phăng:

– Khỏi cần, cứ để Thu Diệu thành thơ, mình nói chuyện đủ rồi.

Ngọc Thơ quậy ly chè đậu xanh bánh lọt nước dừa cho đều và lựa lời nói:

– Thật tình nói ra Ngọc Thơ cũng ngại ngần lắm, lá thư của Tuấn bỏ trong ngăn cặp...

Tuấn chen vào giọng run run cảm xúc:

– Ừ, lá thư tình của Tuấn đó, mấy câu thơ của Tuấn làm đó.

– Nhưng muện rồi Tuấn ơi, nhỏ Thu Diệu đã thương một anh bên lớp đệ Nhất rồi.

– Thu Diệu?

– Chứ còn gì nữa! Tuấn đã nhét lá thư tỏ tình trong ngăn cặp của Thu Diệu, nó đưa cho Ngọc Thơ đọc rồi.

Đây nè!

Ngọc Thơ mở cặp, lôi ra tờ thư gấp làm tư của Tuấn, chia ra trước mặt Tuấn:

– Phải lá thư này không? Nằm trong ngăn cặp Thu Diệu đó.

Trời ơi, bây giờ thì Tuấn đã hiểu nụ cười của hai đứa, Ngọc Thơ cười cười là trêu chọc Tuấn vì biết bí mật một chuyện tình. Còn Thu Diệu buồn buồn vì nó thương hại Tuấn, không thể đáp lại một tình yêu. Thấy vẻ mặt thất thần của Tuấn, Ngọc Thơ ái ngại an ủi:

– Tuấn đừng buồn, đừng thất vọng mà ảnh hưởng đến chuyện học hành nha. Phải nói lời từ chối Tuấn, nhỏ Thu Diệu cũng khổ tâm lắm.

Tuấn nói nhỏ mà như gào lên:

– Không... không... Tuấn không yêu Thu Diệu.

Ngọc Thơ càng cuống quýt ngắt lời Tuấn và an ủi tiếp:

– Ngọc Thơ biết mối tình si bị từ chối người ta dễ bị cú “sốc” lắm. Tuấn hãy bình tâm đừng giận hờn, nói lầy hay oán trách Thu Diệu nữa.

Tuấn hạ giọng rên rỉ:

– Tuấn đang nói thật chứ nói lầy hời nào. Tuấn không yêu Thu Diệu, Người Tuấn yêu là... là...

Máu nhát gan lại hiện về, Tuấn ấp úng mãi mới nói được:

– Là... Ngọc Thơ đó. Tuấn yêu Ngọc Thơ.

Vừa nghe xong Ngọc Thơ đứng phất dậy, tự ái ùng ùng:

– Tuấn đừng có cho Ngọc Thơ... ăn đồ thừa, đồ ế nha! Bị Thu Diệu từ chối rồi quay ra nói yêu Ngọc Thơ để gỡ gạc đỡ quê hả? Thua me gỡ bài cào hả? Còn lâu!

Cô nàng xách cặp ngoe nguẩy bước đi. Tuấn vụng về gọi theo:

– Ngọc Thơ ơi còn ly chè

– Biết rồi, tôi chưa trả tiền chứ gì. Tuấn trả tiền hai ly chè giùm đi, mai mốt tôi trả lại. Bữa nay tôi mời.

– Ý Tuấn là còn ly chè đầy, Ngọc Thơ ngồi ăn chè với Tuấn và nghe Tuấn nói chuyện tiếp. Lá thư tình Tuấn đã bỏ lộn cặp Thu Diệu thay vì bỏ vào cặp Ngọc Thơ.

Lời phân bày của Tuấn lạc vào gió bay, Ngọc Thơ đã đi khỏi, không biết nó có nghe được gì không?

Tuấn nhớ lại hôm qua lúc lén bỏ lá thư tình vào cặp, vì hai cặp của Ngọc Thơ và Thu Diệu nằm cạnh nhau trong học bàn và vì Tuấn hành sự vội vàng nên đã bỏ lộn. Tuấn thấy từ xa con nhỏ Thu Diệu hiện ra đón Ngọc Thơ, chắc nãy giờ nó núp đầu đó để chờ đợi Ngọc Thơ làm sứ giả đi gặp Tuấn. Hai đứa nó chờ nhau về trên chiếc xe đạp, không biết Ngọc Thơ sẽ kể lại những gì.

o O o

Dòng đời trôi chảy, hơn 40 năm sau Tuấn và Ngọc Thơ tình cờ gặp lại nhau trong buổi họp mặt trường xưa tại Mỹ. Cả hai nhận ra nhau, mừng vui chuyện trò, hỏi thăm nhau về thầy cô bè bạn. Thu Diệu thuở đó yêu anh chàng lớp đệ nhất nhưng nàng đã nên duyên với người khác và hiện định cư ở Úc. Vợ chồng Ngọc Thơ mới sang Mỹ định cư vài năm nay do con cái bảo lãnh. Tuấn thoáng trầm ngâm:

– Ai cũng có thời học trò để yêu thương và mộng mơ nhưng cuối cùng lấy người mình không mong mà gặp, không chờ mà đến.

Rồi Tuấn nhắc chuyện lá thư tình ngày xưa:

– Bây giờ tôi với Ngọc Thơ ai có phận nấy, con cháu cả rồi, mối tình si của tôi ngày xưa đã tan vào thời gian từ lâu, nhưng tôi vẫn muốn hỏi lại, Ngọc Thơ đã tin là tôi bỏ lộn lá thư tình và người tôi yêu chính là Ngọc Thơ không?

Ngọc Thơ gật đầu:

- Sao ngày ấy chúng mình trẻ con thế nhỉ? Lúc ở quán chè tôi quyết không tin và chảnh chọe thiếu điều muốn... táng cho Tuấn một bạt tai. Nhưng vài năm sau khi lớn khôn thêm, suy nghĩ lại thì tôi tin và ân hận đã làm bạn buồn lòng.
 - Chắc là mình không có duyên với nhau.
- Ngọc Thơ mỉm cười:
- Nhưng chúng ta vẫn còn nợ bạn bè, gặp nhau đây là vui rồi. Ở phương trời xa xôi kia Thu Diệu chưa bao giờ biết rằng ngày ấy Tuấn đã bỏ lộn lá thư tình vào cặp nàng. Thế là cả Thu Diệu và Ngọc Thơ cùng giữ kỷ niệm đẹp về một lá thư tình của một người, của một thời học trò ngây thơ và lãng mạn.

Nguyễn Thị Thanh Dương